

pandemonium

Knygos „DELIRIUM. MEILĖS KARSTINĖ“ tęsinys

LAUREN OLIVER

dabar

Mes su Aleksu gulime pasitiesę antklodę Brukso gatvės 37 namo užpakaliniame kieme. Medžiai atrodo aukštesni ir tamsesni nei visada. Lapai bemaž juodi ir taip tankiai susipynę, kad užstoja dangų.

– Turbūt ne per geriausia diena iškylai, – sako Aleksas, ir aš susigriebiu, kad taip ir neparagavome, ko atsinešėme užvalgyti. Antklodės gale stovi pilna pintinėle papuvusių obuolių, apskerusių smulkiomis juodomis skruzdėmis.

– O kodėl? – klausiu. Abu žiūrime į lapų tinklą, storą kaip siena.

– Todėl, kad sninga, – atsako Aleksas. Ir tikrai: sninga, aplinkui sukasi stambios peleninės snaigės. Ir baisiai šalta. Man iš burnos virsta kvapas, aš prisispaudžiu prie Alekso, kad būtų šilčiau.

– Duok ranką, – tariau, bet Aleksas neklauso. Bandau įsibrausti tarp jo rankos ir krūtinės, bet jo kūnas sustingęs, nepaslankus. – Aleksai, leisk, man šalta.

– Man šalta, – kaip papūga atkartoja jis, vos krutindamas pamėlusias ir suskirdusias lūpas. Nemirksėdamas žiūri į lapiją.

– Pažiūrėk į mane, – prašau, bet jis nepasuka galvos, net nemirkteli. Krūtinėje sukyla isteriškas išgastis, kažkoks balsas šaukia: *blogai, blogai, blogai*, ir aš atsisėdusi uždedu delną ant Alekso krūtinės, šaltos lyg ledas. – Aleksai, – tariau. Ir rikteliu: – Aleksai!

– Lena Morgana Džouns!

Krūptelėdama grįžtu į tikrovę, joje mane pasitinka tylus mergaičių kikenimas.

Mane varsto akimis ponia Firštein, dvyliktokų mokytoja, dėstanti gamtos mokslus Kvinsio Edvardso mergaičių mokykloje Bruklina, septynioliktame rajone, penktame sektoriuje. Šią savaitę trečią kartą užmigau per jos pamoką.

– Jeigu tave taip migdo gamtos sanklodos sukūrimas, gal prabudintų apsilankymas direktorės kabinete?

– Ne! – šūkteliu garsiau, negu norėjau, sukeldama dar garsesnę mergaičių kikenimą. Į Edvardso mokyklą buvau atsiųsta iškart po žiemos atostogų, taigi prieš gerus du mėnesius, bet man jau prilipo didžiausios keistuolės etiketė. Visi manęs lenkiasi, lyg būčiau apkrėsta – lyg sirgčiau ta liga.

Jeigu jos žinotų.

– Paskutinį kartą įspėju, panele Džouns, – sako ponia Firštein. – Ar aišku?

– Daugiau taip nebus, – sumurmu stengdamasi atrodyti klusni ir atgailaujanti. Stumdama šalin košmaro vaizdus, stumdama šalin mintis apie Aleksą, mintis apie Haną ir senąją mokyklą, vydama jas, vydama, vydama, kaip mane mokė Juodė. Senasis gyvenimas miręs.

Ponia Firštein dar kartą dėbteli į mane, matyt, ketindama įbauginti, ir nususukusi į lentą toliau pasakoja apie dieviškąją elektronų energiją.

Anoji Lena būtų išsigandusi tokios mokytojos kaip Ponia Firštein. Ji sena, pikta, panaši į varlės ir pitbulio hibridą. Viena tų žmonių, kurių, regis, net nėra reikalo gydyti atliekant procedūrą, – sunku įsivaizduoti, kad ji galėtų ką nors mylėti.

Bet anoji Lena irgi mirusi.

Aš ją palaidojau.

Palikau už anos užtvaros, už dūmų ir ugnies sienos.

tada

Pirmiausia pajuntu ugnį. Ugnį kojose ir plaučiuose, ugnį, deginančią kiekvieną nervą ir kūno ląstelę. Taip aš gimstu iš naujo: draskoma skausmo išnyru iš dusinančio karščio ir tamsos ir imu brautis per šlapią juodumą, pilną nepažįstamų garsų bei kvapų.

Aš bėgu, o kai bėgti nelieka jėgų, plumpinu vos vilkdama kojas, kai ir to nebepajėgiu, colis po colio šliaužiu per šitą keistą apžėlusį paviršių kaip kirminas, kabindamasi nagais į žemę.

Ir dar – iš naujo gimdama kraujuoju.

Nežinau, ar toli prasibroviau į Tyrus, kiek laiko skverbiausi per miško tankmę, bet pagaliau pastebėjau, kad esu sužeista. Matyt, kai lipau per užtvarą, bent vienas reguliuotojas mane kliudė. Kulka nudrėskė šoną kiek žemiau pažasties, ir marškinėliai permirko krauju. Man pasisekė, žaizda paviršinė, bet matant šį kraują, žaizdą viskas pasidaro tikra: ši nepažįstama vieta, milžiniški medžiai, išsikeroję krūmai, visa, kas atsitiko ir ką aš palikau.

Kas iš manęs buvo atimta.

Skrandis tuščias, bet vis tiek imu vemti. Kosėdama spjaudau tulžimi ant blizgančių nuo rasos lapų patalo. Virš galvos čirpauja paukščiai. Kažkoks smalsus žvėrelis sėlina pasižiūrėti, kas čia darosi, bet iškart sprunka į brūzgynus.

Galvok, galvok. Aleksas. Galvok, ką, tavim dėtas, darytų Aleksas.

Aleksas čia, šalia. Įsivaizduok.

Nusivilkusi marškinėlius nuplėšiu apačią ir apsirišu per krūtinę, švariausią vietą prispausdama prie žaizdos, kad mažiau bėgtų kraujas. Neturiu supratimo, kur esu ir kur einu, tik žinau, kad sustoti negalima, reikia eiti gilyn ir gilyn į mišką, toliau nuo pasienio užtvaros, nuo pasaulio su šunimis, automatais ir...

Ir su Aleksu.

Ne, Aleksas čia. Tu privalai tikėti, jog jis čia.

Žingsnis po žingsnio, ginantis nuo dyglių, mašalų, praskiriant storas šakas, per uodų debesis ir ore tvyrantį rūką. Staiga kojos pataiko į kažkokią upelę. Esu tokia nusilpusi, jog srovė manęs vos nepargriauna.

Visą naktį merkia lietus, šaltas ir negailestingas; aš susiriečiu tarp storo ąžuolo šaknų, o aplinkui tamsoje cypauja, šnopusuoja ir krebžda nematomi gyvūnai. Užmigti bijau, jei užmigsiu, numirsiu.

Naujoji Lena negimė taip staigiai.

Žingsnis po žingsnio, colis po colio.

Šliaužte, krūtinė tarsi prikimšta pelenų, burna pilna dūmų skonio.

Nagais kabinuosi į žemę kaip kirminas.

Štai kaip atkeliauja į šį pasaulį naujoji Lena.

Kai daugiau nebegaliu nei eiti, nei šliaužti, padedu galvą ant žemės ir laikiu mirties. Tiek privargau, jog net nebebijau. Virš galvos juoduma, visur aplinkui irgi juoduma, o miško garsai susilieja į simfoniją, išlydėsiančią mane iš šio pasaulio. Aš esu savo laidotuvėse. Nuleidžiama į siaurą tamsią duobę. Prie jos stovi mano teta Kerolė ir Hana, mano mama, sesuo ir netgi seniai miręs tėvas. Žiūrėdami, kaip mano kūnas panyra į kapą, jie gieda.

Aš atsiduriu juodame tunelyje, jis sklidinas rūko, bet man nebaisu.

Kitame tunelio gale laukia Aleksas, stovi saulės spinduliuose ir šypsosi.

Aleksas tiesia į mane rankas, šaukia...

Ei, ei, pabusk!

– Ei, pabusk. Nagi, nagi...

Balsas ištraukia mane iš tunelio, ir aš baisiai nusiviliu, kai atsimerkusi išvystu ne Aleksą, o kažkokį kitą, prakaulų svetimą veidą. Mintys pinasi, pasaulis pažiuro šukėmis. Juodi plaukai, smaili nosis, ryškiai žalios akys – šitos dėlionės dalių niekaip nesudėsiu.

– Na, tik vėl nenuleipk. Bremai, kur, po velnių, vanduo?

Po sprandu pajuntu ranką. Ir staiga išsigelbėjimas. Šaltas vanduo pripildo burną, liejasi gerkle, teka per smakrą išplaudamas iš krūtinės pelenus ir dūmų skonį. Užsikosėju, springstu kone verkdama. Paskui imu ryti, godžiai gerti, o ranka tebelaiiko man galvą, balsas drąsina:

– Štai šitaip. Gerk kiek telpa. Viskas gerai. Tau jau niekas negresia.

Juodi palaidi plaukai gaubia mane it palapinė. Moteris. Ne, jauna mergina – mergina, sučiaupusi siauras lūpas, apie akis raukšlėlės, plaštakos sudiržusios kaip karklo žievė ir didelės it pintinės. *Dėkui, mama, sakau mintyse.*

– Tu saugi. Viskas gerai. Tu išgelbėta.

Šitaip ir ateina į pasaulį vaikai: kažkas juos paima ant rankų, čiūčiuoja, jie bejėgiai, moka tik žįsti.

Paskui mane vėl pasiglemžia karštinė. Retkarčiais atgaunu sąmonę, bet įspūdžiai padriki. Vėl kažkieno rankos, kažkieno balsai, kažkas mane pakelia, virš galvos šmėžuoja žaluma pramaišiu su dangaus lopinėliais. Tada užuodžiu laužą, prie odos prispaudžiama kažkas šalta ir šlapia, vėl dūmai ir slopūs balsai, šoną perveria skausmas, po to pajuntu ledą ir palengvėjimą. Per kojas nuslysta kažkas minkšta.

Protarpiais tarp viso šito – sapnai, kokių nesu sapnavusi. Juose drioksi sprogimai ir siaučia smurtas, juose lydosi oda, o kaulai virsta juodais nuodėguliais.

Aleksas daugiau nepasirodo. Jis nuėjo tolyn, dingo tunelio gale.

Beveik kas kartą, kai atsipeikėju, šalia manęs ši juodaplaukė mergina, liepia gerti arba prie kaktos prispaudžia šaltą rankšluostį. Jos rankos kvėpia dūmais ir kedru.

Ir visą laiką, miegu ar kliedžiu krečiama karštinės, ar kartais atgaunu nuovoką, visada girdžiu šitą žodį, ji kartoja jį ir kartoja, ir jis pamažu prasismelkia į mano sapnus, pradeda išstumti juose viešpataujančią tamsą, traukia mane į šviesą. *Tu saugi. Saugi. Saugi. Tu jau saugi.*

Pagaliau, nežinia po kiek laiko, karštinė pasitraukia ir aš ant šito žodžio keteros, švelniai, ramiai kaip ant bangos, išplaukiu į krantą.

Dar nespėjusi atsimerkti girdžiu tarškant lėkštes ir kalbant, užuodžiu kažką kepama. Pirmiausia dingteli, kad esu namie, pas tetą Kerolę, ji tuoj pašauks mane pusryčių. Rytas kaip rytas.

Paskui galvoje kažkas spragtelė, ir aš viską prisimenu: kaip lėkiau motociklu su Aleksu, kaip jam nepavyko pabėgti, paskui – dienas ir naktis Tyruose; staigiai atsimerkusi bandau sėstis, tačiau kūnas neklauso. Vos pajėgiu kilstelėti galvą, o šiaip jaučiuosi lyg įmūryta į akmenį.

Juodaplaukė mergina, kuri tikriausiai mane surado ir su draugais atnešė čia (kur tas „čia“, nežinau), stovi kertėje prie plačios akmeninės kriauklės. Išgirdusi mane guolyje sujudant skubiai atsisuka.

– Ramiau, – įspėja. Ištraukia iš kriauklės iki alkūnių šlapias rankas. Veidas budrus, neramus kaip laukinio žvėries. Dantys smulkūs, per smulkūs jos burnai ir kreivoki. Priėjusi atsitupia šalia. – Visą parą buvai be sąmonės.

– Kur aš? – sustenu. Vos atpažįstu savo balsą.

– Bazėje, – atsako ji, įdėmiai žiūrėdama į mane. – Bent mes taip vadiname šitą vietą.

– Ne, aš norėjau paklausti... – Bandau suvokti, kas atsitiko man perlipus sieną, bet galiu galvoti tik apie Aleksą. – Ar čia Tyrai?

Jos veidu nuslenka keista išraiška, gal įtarumas?

– Taip, mes laisvojoje zonoje, – atsargiai paaiškina ji ir daugiau netarusi nė žodžio išeina pro tamsią durų angą. Namo gilumoje girdžiu neaiškius balsus. Akimirką išsigąstu – gal nereikėjo minėti Tyrų? O jeigu šitie žmonės pavojingi? Iki tol nesu girdėjusi, kad nekontroliuojamas teritorijas kas būtų pavadinęs „laisvąją zoną“.

Bet ne. Kad ir kas jie tokie, tikriausiai mano pusėje. Juk jie mane išgelbėjo, slaugė, visą tą laiką buvau jų valioje.

Vargais negalais pasikeliu lovoje pusiaugula, priglaudžiu pakaušį prie kietos akmeninės sienos. Visas kambarys akmeninis, grindys taip pat; sienos daiktais padengtos plona juodų pelėsiu grienele, prieštvaninė akmens kriauklė turi surūdijusį čiaupą, kuris aiškiai jau kažį kiek metų neveikia. Aš guliu kietoje siauroje geležinėje lovelėje apklota išskydusiu užtiesalu. Po neveikiančia kriaukle stovi keli skardiniai kibirai, dar yra medinė kėdė – štai ir visi baldai. Patalpa be langų ir be lempų, tik mirksi du bateriniai žibintai, užliejantys kambarį blausiai melsva šviesa.

Ant vienos sienos kabo medinis kryželis su prikalta žmogaus figūra. Atpažįstu šį daiktą: tai vienos senųjų religijų, gyvavusių dar prieš išrandant gydymą, simbolis, bet jau nežinau, kurios.

Staiga prisimenu Amerikos istorijos pamoką ir poniją Dernler, piktai žaibuojančią per savo didžiulius akinių stiklus ir pirštu baksnojančią į atverstą vadovėlį.

– Matote? Matote? Šitos senosios religijos visos suterštos meile. Jos dvokia *deliria*, skleidžia šitą karštinę.

Žinoma, tuo laiku tai atrode siaubinga tiesa.

Meilė – mirtiniausia iš visų mirtinų ligų.

Ji žudo.

Aleksas.

Ir kai yra tavo gyvenime.

Aleksas.

Ir kai jos nėra.

Aleksas.

Į kambarį grįžta juodaplaukė mergina, atsargiai nešina moliniu dubenėliu.

– Mes tave radom leisgyvę, – sausai taria ji. – Panašesnę į negyvą. Nemanėm, kad išsikaptysi. Bet aš tariau, jog reikia pabandyti.

Ji žvelgia į mane tarsi abejodama, ar vertėjo taip vargti, ir staiga prisimenu pusseserę Dženę, kaip stovėdavo įsisprendusi į šonus ir priekabiai mane apžiūrinėdavo. Užsimerkiu stengdamasi nepasiduoti prisiminimų srautui – jau likusio praeityje gyvenimo vaizdams.

– Ačiū, – sakau.

– Nėr už ką, – gūžtelėdama burbteli mergina. Prisitraukusi prie lovos kėdę atsisėda. Ilgi jos plaukai užkišti už ausų. Už kairės ausies pastebiu tris dūrių randelius, procedūros žymę, kokią turėjo ir Aleksas. Bet mergina negali būti išgydytoji, nes yra čia, šiapus sienos, – Nelegalė.

Mėginu žmoniškai atsisėsti, bet kelias sekundes pasikamavusi susmunku. Jaučiuosi kaip marionetė be siūlų. Galva plyšta, o kai pasižiūriu žemyn, matau, kad oda subraižyta, nubrodinta, nusėta mėlynėmis, sukandžiota uodų.

Dubenėlis, kurį laiko mergina, pripiltas beveik skaidraus sultinio su žalsvu atspalviu. Ji atkiša jį man, bet suabejoja.

– Ar išlaikysi?

– Žinoma, – sakau be reikalo šurkščiai.

Dubenėlis sunkesnis, negu tikėjau. Šiaip ne taip pakeliu jį prie burnos. Gerklė šurkšti lyg švitrinis popierius, sultinys ją grauzia; nors juntų keistą samanų prieskonį, pradėdų godžiai šliurpti viralą.

– Neskubėk, – perspėja mergina, bet aš negaliu sustoti. Viduriuos atsiveria juoda visa ryjanti alkio bedugnė. Joje prasme-gus sultiniui, iškart užsinoriu daugiau, nors skrandį ima raižyti diegliai.

– Subloguosi, – taria mergina, purtydama galvą, ir paima iš manęs dubenėlį.

– O galima dar? – gargteliu.

– Kiek vėliau.

– Prašau...

Alkis kaip gyvatė, plakanti uodega skrandį, graužianti mane iš vidaus.

Atsidususi mergina atsistoja ir išeina pro tamsiąją angą. Man pasirodo, kad balsai koridoriuje sušnenka garsiau, bet paskui staiga nutyla, į kambarį grįžta juodaplaukė mergina, nešina an-tru dubenėliu viralo. Paimu jį, ji vėl atsisėda ir kaip maža mer-gytė prisispaudžia prie krūtinės kelius. Keliai liesi ir įrudę.

– Na, sakyk, kur perėjai sieną, – taria ji. Matydama, kad dve-joju, priduria: – Nesvarbu, jeigu nenori, gali nepasakoti.

– Ne ne, viskas gerai. – Dabar sultinį geriu lėčiau, gardžiuo-damasi keistu žemės prieskoniu, lyg jis būtų išvirtas iš akmenų. Ką žinau, gal taip ir yra. Kartą Aleksas pasakojo, kad Nelegalai – Tyruose gyvenantys žmonės – išmoko išsiversti su pačiais pa-prasčiausiais produktais. – Aš iš Portlando. – Dubenėlis baisiai greitai ištuštėja, o alkio gyvatė tebeplaka uodega. – O kur mes esame dabar?

– Kelios mylios į rytus nuo Ročesterio, – atsako ji.

– Ročesterio... Ar Naujajame Hampšyre? – pasitikslinu.

– Aha. – Mergina šypteli. – Ko gera, perėjai visą valstiją. Ilgai pėdinai?

– Nežinau. – Atsišlieju į sieną. Ročesteris Naujajame Hampšyre... Nors perėjau šiaurinę sieną, pasiklydusi Tyruose padariau didžiulį lanką ir atsidūriau net už šešiasdešimties mylių į pietvakarius nuo Portlando. Tiek dienų pramiegojau, bet vėl apėmė silpnumas. – Praradau laiko nuovoką.

– O tu kieta, – sako ji. Nelabai suvokiu žodžio prasmę, bet spėju. – Kaip pabėgai?

– Aš bėgau... bėgau ne viena, – sakau. Gyvatė skrandyje dar pikčiau suplaka uodega. – Turėjau pabėgti ne viena.

– Su tavim dar kažkas buvo? – Mergina įsmeigia į mane akis, beveik tokio pat tamsumo kaip plaukai. – Draugas?

Nežinau, ką jai atsakyti. Geriausias draugas? Mano vaikiną? Mano meilė? Dar neįauku tarti šitą žodį, atrodo bemaž šventvagiška, todėl tik linkteliu.

– Ir kas atsitiko? – jau švelniau klausia mergina.

– Jam... jam nepavyko. – Kai ištariu „jam“, merginos akys supratingai žybteli: jeigu iš Portlando, kur įvestas lyčių atskyrimas, mes bėgome kartu, tikriausiai buvome ne tik draugai. Laimė, daugiau ji neklausinėja. – Mums pavyko pasiekti sieną, tačiau tada reguliuotojai ir sargybiniai... – Skrandį dar labiau suskausta. – Jų buvo tiek daug.

Staigiai atsistojusi, ji paima iš kertės vieną vandeniu aptaškytą kibirą, pastato šalia lovos ir vėl atsisėda.

– Girdėjom visokių gandų, – trumpai taria. – Apie didelį pabėgimą iš Portlando. Kalbama, kad bėglius gaudė daugybė policijos, valdžia visaip stengėsi šitą atsitikimą nuslėpti.

– Vadinasi, žinote? – Vėl pabandau atsisėsti, bet neleidžia dieglys skrandyje. – Ar ką nors girdėjot, kas atsitiko mano... draugui?

Klausiu, nors atsakymą žinau. Aišku, kad žinau.

Juk mačiau jį ten stovint visą kruviną, kai jie aplipo jį lyg skruzdėlės mano sapne.

Mergina nieko nesako, tik suspaudžia lūpas ir papurto galvą. Gali nieko nesakyti, ir taip aišku. Jos veide gailestis.

Gyvatė skrandyje išsitiesia, ima pašėlusiai tampytis. Aš užsimerkiu. Aleksas, Aleksas, Aleksas, jis man buvo viskas, mano naujasis gyvenimas, geresnės ateities viltis. Dabar viskas žuvo, virto pelenais. Nebėra ko laukti.

– Aš tikėjaušiu...

Man užima kvapą, kai toji pabaisa su šleikštulio banga ima kilti iš skrandžio.

Mergina vėl atsidūsta, girdžiu, kaip ji stojasi, atitraukia kėdę nuo lovos.

– Man atrodo... – vos ne vos ištariu grumdamsi su baisiu pykinimu. – Man atrodo, vemsiu...

Skubiai persisveriu per lovos kraštą ir pliūpteliu į laiku patstatytą kibirą, kūną tampo spazmai.

– Žinojau, kad subloguosi, – linguodama galvą sako mergina ir vėl išeina į tamsų koridorių. Po akimirkos įkiša galvą į kambarį. – Beje, aš esu Juodė.

– Lena, – prisistatau, bet vėl imu vemti.

– Lena... – pakartoja ji, bilstelėdama krumpliais į sieną. – Sveika atvykusi į Tyrus.

Ir išeina palikusi man kibirą.

Vėliau Juodė grįžta ir aš vėl bandau prisijaukinti viralą. Dabar siurbčioju lėtai, todėl jau nepykina. Tebesu tokia silpna, jog vos

įstengiu pakelti dubenėlį, Juodė gauna man padėti. Derėtų susigėsti, bet nieko nejaučiu: pykinimui praėjus apima toks stingulys, tarsi grimzčiau į ledinį vandenį.

– Gerai, – pagiria Juodė, kai įveikiu pusę sultinio. Paėmusi dubenėlį išnyksta.

Dabar, kai atgavau visą sąmonę, noriu tik miegoti. Miegodama sapnais galiu grįžti pas Aleksą, persikelti į kitokį pasaulį. Čia, šiame pasaulyje, neturiu nieko – nei šeimos, nei namų, nei vietos, kur galėčiau keliauti. Alekso nebėra. Tačiau ir aš dabar esu niekas, mano tapatybė panaikinta.

Net verkti nepajėgiu, krūtinėje viskas virto pelenais. Iš galvos niekaip neina toji paskutinė akimirka, kai atsisukusi išvydau jį stovint už dūmų sienos. Mintyse bandau grįžti pas jį per pasienio užtvartą, per dūmų uždangą. Siekiu jo, stveriu už rankos ir tempiu.

Aleksai, grįžk.

Lieka tik eiti į dugną. Valandos susiveria aplink mane lyg uždarydamos į karstą.

Po kiek laiko išgirstu žingsnius, juoko ir pokalbio atgarsius. Na, bent galima atitrūkti nuo minčių. Mėginu spėti, kiek žmonių kalbasi, bet išskiriu tik kelis žemus balsus (vyrų ar berniukų), ploną krizenimą, retkarčiais nuskamba juokas. Sykį Juodė šūkteli: „Gerai jau, gerai!“, bet šiaip viskas susilieja tartum į tolimą dainą.

Be abejo, logiška, kad Tyruose vaikinai ir merginos gyvena po vienu stogu, juk tai ir yra svarbiausia: laisvė rinktis, laisvė būti kartu, laisvė žiūrėti į kits kitą, liesti vienam kitą ir mylėti. Vis dėlto vienas dalykas įsivaizduoti ir visai kas kita – susidurti su tokia tikrove, todėl nejučia pradedu panikuoti.

Aleksas – vienintelis berniukas, kurį pažinojau ir su kuriuo esu normaliai kalbėjusi. Nenoriu net pagalvoti apie tuos nepažįstamus vyriškius kitapus akmeninės kambario sienos, dudenančius storais balsais ir garsiai kvatojančius. Kol nesutikau Alekso, beveik aštuoniolika metų pragyvenau besąlygiškai pasikliaudama sistema, šimtu procentų tikėdama, kad meilė – tai liga, kad mes turime jos saugotis, kad mergaitės ir berniukai neturi bendrauti, nes galima užsikrėsti – nuo vieno žvilgsnio, prisilietimo, apkabinimo. Ir nors draugystė su Aleksu mane pakeitė, nėra taip lengva iškart atsikratyti baimės. Neįmanoma.

Aš užsimerkiu, kelis kartus giliai įkvepiu stengdamasi prasibrauti per tikrovę ir vėl nugrimzti į miegą.

Aš atsimerkiu. Tarpdury stovi kokių seserų ar septynerių metų mergytė ir žiūri į mane. Ji liesutė ir rudai įdegusi, purvinais džinsais ir medvilniniu megztiniu, per dideliu kokiais keturiolika dydžių, tad jis smunka jai nuo pečių apnuogindamas smailias menteles. Plaukai šviesūs, bet neplauti, kone iki juosmens, kojos basos. Juodė su lėkšte rankoje nori ją apeiti.

– Aš nepavargusi, – sako mergytė, neatplėšdama nuo manęs akių. Ji ima straksėti nuo kojos ant kojos, bet į vidų neina. Akys neregėto mėlynumo, skaisčiai dangiškos spalvos.

– Nesiginčyk, – meta Juodė ir pralįsdama žaismingai kumštelį jai klubui. – Dink.

– Bet...

– Mėlyne, kokia pirmoji taisyklė? – jau griežčiau klausia Juodė. Mėlynė kramto nykščio nagą.

– Klausyti Juodės, – burbteli.